

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2470-2471/2565

พนักงานอัยการ สำนักงานอัยการสูงสุดโจทก์ นางสาว ย. กับพวกจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 342, ป.วิ.อ. มาตรา 43, ป.วิ.อ. มาตรา 195, ป.วิ.อ. มาตรา 215, ป.วิ.อ. มาตรา 225, ป.อ. มาตรา 83, ป.อ. มาตรา 91, ป.อ. มาตรา 341, ป.วิ.อ. มาตรา 39

ย่อ / หลักกฎหมาย

ผู้เสียหายถูกคนร้ายหลอกลวงฉ้อโกงให้โอนเงินเข้าบัญชีของจำเลยที่ 1 จำนวน 3 ครั้ง เป็นเงิน 937,500 บาท เข้าบัญชีของจำเลยที่ 2 จำนวน 2 ครั้ง เป็นเงิน 612,500 บาท และเข้าบัญชีของจำเลยที่ 4 จำนวน 5 ครั้ง เป็นเงิน 1,370,000 บาท โดยไม่ปรากฏข้อเท็จจริงว่า จำเลยแต่ละคนร่วมรู้เห็นหรือได้รับผลประโยชน์ใด ๆ จากการเปิดบัญชีเงินฝากร่วมกัน กรณีเป็นเรื่องต่างคนต่างทำ จำเลยที่ 1 ที่ 2 และที่ 4 จึงไม่ต้องร่วมกันคืนหรือใช้เงินที่ยังไม่ได้คืนแก่ผู้เสียหาย แต่คงต้องรับผิดชอบหรือใช้เงินให้แก่ผู้เสียหายจากผลเฉพาะที่ตนกระทำ ปัญหาดังกล่าวเป็นปัญหาข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย แม้ไม่มีคู่ความฝ่ายใดฎีกา ศาลฎีกามีอำนาจยกขึ้นวินิจฉัยตาม ป.วิ.อ. มาตรา 195 วรรคสอง ประกอบมาตรา 215 และมาตรา 225

คำพิพากษา

คดีทั้งสองสำนวนนี้ ศาลชั้นต้นพิพากษาร่วมกัน โดยให้เรียกโจทก์ทั้งสองสำนวนว่า โจทก์ เรียกจำเลยที่ 1 ถึงที่ 3 ในสำนวนแรกว่า จำเลยที่ 1 ที่ 2 และที่ 3 ตามลำดับ และเรียกจำเลยที่ 1 และที่ 2 ในสำนวนหลังว่า จำเลยที่ 4 และที่ 5 ตามลำดับ โจทก์ฟ้องจำเลยทั้งสองสำนวนขอให้ลงโทษจำเลยทั้งสองตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83, 91, 341, 342 กับให้จำเลยทั้งห้าร่วมกันคืนหรือใช้เงินที่ยังไม่ได้คืน 4,392,500 บาท (ที่ถูก 4,392,000 บาท) แก่ผู้เสียหาย ระหว่างพิจารณา จำเลยที่ 3 ชำระเงินให้แก่ผู้เสียหาย 300,000 บาท ผู้เสียหายขอถอนคำร้องทุกข์จำเลยที่ 3 ศาลชั้นต้นมีคำสั่งว่า สิทธินำคดีอาญามาฟ้องของโจทก์ย่อมระงับไปตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 39 (2) ให้จำหน่ายคดีเฉพาะจำเลยที่ 3 ออกจากสารบบความ จำเลยที่ 1 ที่ 2 ที่ 4 และที่ 5 ให้การปฏิเสธ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยที่ 1 ที่ 2 และที่ 5 มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 342 (1) ประกอบมาตรา 86 การกระทำของจำเลยที่ 1 ที่ 2 และที่ 5 เป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไปตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 จำคุกจำเลยที่ 1 ที่ 2 และที่ 5 กระทงละ 2 ปี รวม 18 กระทง เป็นจำคุกคนละ 36 ปี ความผิดฐานสนับสนุนการกระทำความผิดฐานฉ้อโกงโดยแสดงตนเป็นคนอื่น มีอัตราโทษจำคุกอย่างสูงเกินสามปีแต่ไม่เกินสิบปี เมื่อรวมโทษทุกกระทงแล้ว คงให้จำคุกจำเลยที่ 1 ที่ 2 และที่ 5 คนละ 20 ปี ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 (2) และให้จำเลยที่ 1 ที่ 2 และที่ 5 ร่วมกันคืนหรือใช้เงินที่ยังไม่ได้คืน 4,079,500 บาท แก่ผู้เสียหาย ยกฟ้องโจทก์สำหรับจำเลยที่ 4 ระหว่างยื่นอุทธรณ์ ผู้เสียหายยื่นคำร้องว่า จำเลยที่ 5 ได้ชำระเงินคืนให้แก่ผู้เสียหาย 100,000 บาท ครบแล้ว ขอถอนคำร้องทุกข์จำเลยที่ 5 ศาลชั้นต้นมีคำสั่งว่าสิทธินำคดีอาญามาฟ้องของโจทก์ย่อมระงับไปตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 39 (2) ให้จำหน่ายคดีเฉพาะจำเลยที่ 5 ออกจากสารบบความ โจทก์กับจำเลยที่ 1 และที่ 2 อุทธรณ์ศาลอุทธรณ์พิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยที่ 4 มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 342 (1)

ประกอบมาตรา 86 การกระทำของจำเลยที่ 1 ที่ 2 และที่ 4 เป็นกรรมเดียว จำคุกคนละ 2 ปี นอกจากที่แก้ไขเป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้นให้จำเลยที่ 1 ที่ 2 และที่ 4 ร่วมกันคืนหรือใช้เงินที่ยังไม่ได้คืน 3,979,500 บาทแก่ผู้เสียหาย โจทก์ฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า คดีมีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของโจทก์ว่า การกระทำของจำเลยที่ 1 ที่ 2 และที่ 4 เป็นความผิดหลายกรรมต่างกันหรือไม่ โดยโจทก์ฎีกาว่า โจทก์บรรยายฟ้องระบุวันเวลากระทำความผิดและจำนวนเงินที่ผู้เสียหายโอนให้แก่จำเลยที่ 1 ที่ 2 และที่ 4 กับพวกแต่ละครั้งตามคำฟ้อง และผู้เสียหายเบิกความเป็นพยานโจทก์ซึ่งมีการแจ้งข้อเท็จจริงในแต่ละครั้งเพิ่มเติมแตกต่างจากข้อเท็จจริงครั้งแรก เมื่อผู้เสียหายโอนเงินให้แก่จำเลยที่ 1 ที่ 2 และที่ 4 กับพวกแต่ละครั้งเป็นความผิดสำเร็จทันที จึงเป็นการกระทำความผิดหลายกรรมต่างกัน นั้น เห็นว่า แม้โจทก์บรรยายฟ้องและผู้เสียหายเบิกความแยกการกระทำความผิดของจำเลยที่ 1 ที่ 2 และที่ 4 กับพวกมาเป็นหลายกรรมต่างกัน 18 ครั้ง คือ วันที่ 30 มีนาคม 2561 จำนวน 3 ครั้ง วันที่ 31 มีนาคม 2561 จำนวน 3 ครั้ง วันที่ 1 เมษายน 2561 จำนวน 1 ครั้ง วันที่ 3 เมษายน 2561 จำนวน 2 ครั้ง วันที่ 5 เมษายน 2561 จำนวน 1 ครั้ง วันที่ 10 เมษายน 2561 จำนวน 1 ครั้ง วันที่ 16 เมษายน 2561 จำนวน 1 ครั้ง วันที่ 17 เมษายน 2561 จำนวน 1 ครั้ง วันที่ 22 เมษายน 2561 จำนวน 1 ครั้ง วันที่ 25 เมษายน 2561 จำนวน 2 ครั้ง วันที่ 27 เมษายน 2561 จำนวน 1 ครั้ง และวันที่ 22 พฤษภาคม 2561 จำนวน 1 ครั้ง ก็ตาม แต่ตามคำฟ้องโจทก์ สาเหตุที่ผู้เสียหายโอนเงินให้แก่จำเลยที่ 1 ที่ 2 และที่ 4 กับพวก 18 ครั้ง ดังกล่าวก็เนื่องมาจากจำเลยที่ 1 ที่ 2 และที่ 4 กับพวกร่วมกันหลอกลวงผู้เสียหายว่าเป็นเจ้าหน้าที่บริษัทจัดส่งของ มีผู้ส่งของขวัญจากต่างประเทศมาให้ผู้เสียหายเป็นแหวนเพชร 1 วง มูลค่า 1,000,000 ดอลลาร์สหรัฐ และเงินสด 50,000 ดอลลาร์สหรัฐ อันเป็นความเท็จในเรื่องเดียวกัน และข้อเท็จจริงได้ความจากผู้เสียหายเบิกความว่า เมื่อปลายเดือนมีนาคม 2561 นายวิลเลียมเพื่อนผู้เสียหายแจ้งผู้เสียหายว่าจะส่งของขวัญไปให้ผู้เสียหาย ต่อมาตามวันเวลาเกิดเหตุในฟ้อง มีหญิงคนหนึ่งอ้างว่าเป็นพนักงานของบริษัทรับขนของจากสถานทูตอังกฤษ (สหราชอาณาจักร) ประจำประเทศไทย โทรศัพท์ไปหาผู้เสียหายแจ้งว่ามีของส่งจากประเทศอังกฤษ แต่การรับของจะต้องเสียค่าธรรมเนียม ผู้เสียหายจดหมายอิเล็กทรอนิกส์ (อีเมล) สอบถามนายวิลเลียมซึ่งแจ้งว่าส่งของขวัญให้ผู้เสียหายเป็นแหวนเพชร 1 วง มูลค่า 1,000,000 ดอลลาร์สหรัฐ และเงินสด 50,000 ดอลลาร์สหรัฐ และแนะนำให้ผู้เสียหายชำระค่าธรรมเนียม ผู้เสียหายหลงเชื่อจึงโอนเงินเข้าบัญชีเงินฝากตามที่หญิงคนดังกล่าวแจ้ง แต่ผู้เสียหายยังคงไม่ได้รับของ จากนั้นได้รับการติดต่อจากหญิงคนเดิมหลายครั้ง ซึ่งทุกครั้งจะมีการขอให้ผู้เสียหายโอนเงินไปให้เพิ่มเติมอ้างว่าเป็นค่าน้ำชา ค่าประกันของสถานทูตอังกฤษประจำประเทศไทย ค่าเช่ารถ คู้มกันและค่ารักษาความปลอดภัยของสินค้าที่จัดส่ง ค่าภาษี ค่าเปลี่ยนชื่อเจ้าของกรรมสิทธิ์ของสินค้าที่จัดส่ง และค่าล้างสารเคมีซึ่งนายวิลเลียมแนะนำให้ผู้เสียหายโอนเงินทุกครั้ง ผู้เสียหายหลงเชื่อจึงโอนเงินเข้าบัญชีเงินฝากตามที่หญิงคนดังกล่าวแจ้ง แต่ผู้เสียหายไม่ได้รับของแต่อย่างใด โดยในระหว่างเกิดเหตุคดีนี้ผู้เสียหายโอนเงินเข้าบัญชีเงินฝากของจำเลยทั้งห้ากับพวก รวม 18 ครั้ง เป็นเงิน 4,392,000 บาท ทำให้เห็นได้ว่า การที่ผู้เสียหายโอนเงินให้แก่จำเลยที่ 1 ที่ 2 และที่ 4 กับพวกในแต่ละครั้ง เป็นผลสืบเนื่องมาจากจำเลยที่ 1 ที่ 2 และที่ 4 กับพวกร่วมกันหลอกลวงผู้เสียหายครั้งแรกว่ามีการส่งของขวัญจากต่างประเทศไปให้ผู้เสียหายเป็นแหวนเพชร 1 วง มูลค่า 1,000,000 ดอลลาร์สหรัฐ และเงินสด 50,000 ดอลลาร์สหรัฐ โดยผู้เสียหายจะต้องโอนเงินชำระค่าธรรมเนียม ค่าน้ำชา ค่ารักษาความปลอดภัยของสินค้าและค่าใช้จ่ายอื่น ๆ เพื่อที่จะ

ได้รับสิ่งของดังกล่าวในวันเวลาต่อเนื่องใกล้เคียงกัน จึงเป็นการกระทำความผิดต่อเนื่องกันด้วย เจตนาอย่างเดียวกันเพื่อที่จะฉ้อโกงผู้เสียหาย การกระทำของจำเลยที่ 1 ที่ 2 และที่ 4 จึงเป็นความผิดกรรมเดียว หากใช้เป็นความผิดหลายกรรมต่างกันดังที่โจทก์ฎีกาไม่ ที่ศาลอุทธรณ์พิพากษามานั้น ชอบแล้ว ฎีกาของโจทก์ฟังไม่ขึ้น อนึ่ง ที่ศาลอุทธรณ์พิพากษาให้จำเลยที่ 1 ที่ 2 และที่ 4 ร่วมกันคืน หรือใช้เงินที่ยังไม่ได้คืน 3,979,500 บาท แก่ผู้เสียหายนั้น ข้อเท็จจริงได้ความตามคำเบิกความของผู้เสียหายว่า ผู้เสียหายถูกคนร้ายหลอกลวงฉ้อโกงให้โอนเงินเข้าบัญชีเงินฝากของจำเลยที่ 1 จำนวน 3 ครั้ง เป็นเงิน 937,500 บาท เข้าบัญชีเงินฝากของจำเลยที่ 2 จำนวน 2 ครั้ง เป็นเงิน 612,500 บาท และเข้าบัญชีเงินฝากของจำเลยที่ 4 จำนวน 5 ครั้ง เป็นเงิน 1,370,000 บาท โดยไม่ปรากฏข้อเท็จจริงว่า จำเลยแต่ละคนร่วมรู้เห็นหรือได้รับผลประโยชน์ใด ๆ จากการเปิดบัญชีเงินฝากร่วมกัน กรณีเป็นเรื่องต่างคนต่างทำ จำเลยที่ 1 ที่ 2 และที่ 4 จึงไม่ต้องร่วมกันคืนหรือใช้เงินที่ยังไม่ได้คืนแก่ผู้เสียหาย แต่คงต้องรับผิดชอบหรือใช้เงินให้แก่ผู้เสียหายจากผลเฉพาะที่ตนกระทำ ปัญหาดังกล่าวเป็นปัญหาข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย แม้ไม่มีคู่ความฝ่ายใด ฎีกา ศาลฎีกามีอำนาจยกขึ้นวินิจฉัยตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 195 วรรคสอง ประกอบมาตรา 215 และมาตรา 225 พิพากษาแก้เป็นว่า ให้จำเลยที่ 1 คืนหรือใช้เงินที่ยังไม่ได้คืนแก่ผู้เสียหาย 937,500 บาท ให้จำเลยที่ 2 คืนหรือใช้เงินที่ยังไม่ได้คืนแก่ผู้เสียหาย 612,500 บาท และให้จำเลยที่ 4 คืนหรือใช้เงินที่ยังไม่ได้คืนแก่ผู้เสียหาย 1,370,000 บาท นอกจากที่แก้ไขให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์

องค์คณะ

วิชัย เอื้ออังกณากุล · ชนาทนต์ อีระเวชพลกุล · วินิตย์ ศรีภิญโญ

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/deka/2470-2471/2565>